

JUTRANJA SERENADA MOŽGAN

Janez Menart

Pišem, da bi lahkó
pozabil, zaspal.
Mehko je žensko telo.
Zapit pod svetilko sem stal.

Tam, siv betonski skelèt.
To bo nekakšna palača.
Prazen je bil ta klepet,
da se živeti ne spleča.

Ob rebra palače privije
se opeka, rdeče meso;
omet jo kot koža prekrije.
Belo je žensko telo.

Žena bo likala hlače
z zbeganim srhom na noč.
Mož bo prinašal plače,
nežnost in moč.

Kot tihi vrabčki na žici,
bučke na pručki zbrane.
Bim-bam-bom. Z resnimi lici.
»Ūra za cicibane...«

V jutrih bo v sobah svetlo,
kot da bi sneg pal na prag.
V zimskih večerih topló,
Grieg in Chopin in polmrak.

Morda zaide tja kdaj
tudi, mordá, kak moj stih...
Čuden obraz bo tedaj,
čuden in tih.

Cepec! Ej, jutro je že!
Dolga je pot do doma...
Grêmo! Pa-pa! Nêkdo gre...
Človek pač zmerom roma...